

БОЄЦЬ 128-ОЇ БРИГАДИ АНДРІЙ ІГНАТЮК: «МИ ПОВЕРНУЛИСЬ ІЗ САМОГО ПЕКЛА...»

Війна на Сході так чи інакше торкнулася кожного з нас. Всі ми відчуваємо її жахи, переживаємо за бійців української армії, які сьогодні воюють на Донбасі. Не обминула ця неоголошена, гібридна війна і нашу Зарічненщину. Зокрема, за даними районки, на сьогоднішній день безпосередньо в зоні проведення АТО перебуває майже 40 військових із нашого району, а їм на допомогу у найближчий час можуть відправити ще близько 15 наших земляків, які нині проходять військову підготовку на полігонах та учбових центрах.

З одним із наших бійців АТО днями вдалося поспілкуватися кореспонденту «Полісся». Наш співрозмовник – 24-річний боєць героїчної 128-ої окремої гірсько-піхотної бригади Андрій Ігнатюк з с. Локниця, який зі своїм підрозділом з боєм вирвався з пекельного Дебальцевського котла та отримав відпустку додому, де з тривогою і нетерпінням чекали свого захисника.

Повістку про мобілізацію до війська Андрій отримав ще влітку 2014 року. Навчальну підготовку проходив на Закарпатті, у м. Мукачєво, де він вдосконалював військові навички, дещо призабуті з часів своєї строкової армійської служби у внутрішніх військах. Затим, наприкінці серпня, Андрія Ігнатюка, у складі Мукачівської 128-ої окремої гірсько-піхотної бригади, було направлено для виконання бойових завдань в зону АТО.

– Спочатку наша бригада базувалась на Луганщині, у населеному пункті Станиця Луганська, що майже на самому кордоні з Російською Федерацією, – розповідає Андрій. – Там ми переважно несли службу на

більшості, підтримувало українську армію і з ним майже не виникало ніяких непорозумінь, то в Дебальцевому все було якраз навпаки – тутешні жителі відносилися до нас досить вороже. Вони могли приходити до нас за продуктами, але, при цьому, всеодно залишалися при своїх поглядах і переконаннях, що це ніби то українські військові винні в тому, що на Донбасі зараз іде війна... А війна тут, на передових підступах до Дебальцевого, дійсно, була не на жарт: сепари безперервно обстрілювали нас з «Градів», артилерії, мінометів, з чого тільки можна. А під кінець нашого перебування там ворог практично зрівняв довколишні населені пун-

інше спорядження. Держава допомагала мало. Навіть ті грошові виплати, про які у засобах масової інформації часто декларують високі чини з Києва, ми отримували у значно менших розмірах, ніж належало б. Також неодноразово повідомлялося, що за знищення військової техніки супротивника учасники АТО будуть отримувати додаткову винагороду. Проте, на ділі цих коштів ніхто і в очі не бачив. Тож, подібні висловлювання урядовців про якісь грошові компенсації викликали у бійців лише іронічні посмішки (для прикладу, на початку лютого 2015 року бійці їхньої 128-ої бригади відбили у бойовиків російський танк Т-72, однак ні

ручування фактів з боку високопосадовців та військового керівництва. Останній приклад тому – Дебальцевський «котел». Попри запевнення можновладців, що ніякого оточення в Дебальцевому нема і що нашим підрозділам там нічого не загрожує, в се-

ділів, але загальне командування і відповідальність за вихід всіх із облоги взяв командир нашої бригади. Виходили вночі полями, поміж сепаратистами, які чекали нас на трасі. Проривалися дві доби невеликими групами: хто на техніці, хто пішки, бо багато

блокпостях, відтак доводилось постійно знаходитися під вогнем сепаратистів. Гатили по нас відразу з двох сторін – з позицій бойовиків так званої ЛНР і з території Росії. Причому, російські військові обирали таку тактику обстрілів: перейдуть підконтрольний їм та сепаратистам державний кордон, обстріляють наші позиції з «Градів» та самохідно-артилерійських установок і назад, на свою територію...

Артобстріли, поранення, загибель побратимів... Все це довелося побачити на власні очі і пережити локницькому хлопцю за період його тримісячного перебування в Станиці Луганській. Як важко там доводилося, свідчить уже той факт, що, по спливу зазначеного періоду, Андрію Ігнатию і решті бійців бригади дали на відпочинок кількадечну відпустку додому. Але про ротацію мова тоді навіть не йшла. Тож, після відпустки, їх знову направили в зону АТО. На цей раз їхню 128-му бригаду передислокували вже у Донецьку область, в одну з її «найгарячіших точок» - під Дебальцеве.

– Знаходилися ми біля села Ольховатка, на межі з територією, яку контролювали бойовики, – продовжує розповідати Андрій. – На відміну від Станиці Луганської, де місцеве населення, в переважній

кति із землею – цілим там не залишилось жодного будинку чи іншої якоїсь будівлі. Крім обстрілів, сепаратисти також неодноразово намагалися атакувати наші позиції, але їхні наступальні операції ми щоразу відбивали. Стосовно забезпечення, то продуктами харчування та всім необхідним нас, в основному, забезпечували волонтери. Зокрема, саме від них я отримав бронешит та

безпосереднім учасникам захоплення ворожого «трофею», ні підрозділу загалом досі не виплатили належної грошової винагороди, яка за танк становить 48 тис. грн. Більше того, за майже піврічне перебування в зоні АТО безпосередньо на передовій Андрій Ігнатюк, як і решта бійців їхньої бригади, досі не має статусу учасника бойових дій. Та найбільше «добивала» відверта брехня і перек-

редині лютого ми опинилися у фактичному кільці. Зокрема, коли 15 лютого в Мінську уклали чергове так зване «перемир'я», бойовики оточили нас з флангів і взяли під свій контроль трасу Дебальцеве–Артемівськ, відрізавши нам шлях для виходу. І лише через два дні потому у бригаду надійшов наказ про відведення. Крім нас в оточенні виявились ще кілька українських підроз-

відів, хто пішки, а багато з військових машин було підбито і знищено, під суцільним вогнем. По нас били ворожі танки прямою наводкою, а ми не могли навіть адекватно відповісти – на броні наших танків перебували купи бійців і, за таких обставин, танкісти не могли навіть башню повернути... Зрештою, з боєм, ми таки зуміли прорвати кільце і вийти з оточення – добре, що при виході нас трохи підтримали наші артилерійський вогнем, створивши «коридор», по якому ми вийшли з того пекла до Артемівська...

Про більш детальні обставини виходу із Дебальцевського «котла» Андрій розповідати не дуже хоче. Видно, що йому досі болять ці події. Обмовився лише, що при цьому були «двохсоті», поранені і навіть полонені, а ще, що за вихід з оточення командир їхньої 128-ої гірсько-піхотної бригади отримав звання Героя України, а її бійці – 18 днів відпустки. Таким чином, зараз наш героїчний земляк перебуває на відпочинку вдома, відновлюючи сили. Але вже через кілька днів він знову повернеться у розташування своєї частини. Тож, від усієї душі бажаємо воїну всіляких газдрів та чекаємо його повернення цілим і неушкодженим.

Сергій ТИШКОВЕЦЬ